

Скелетътъ му, като се отива отъ предния къмъ задния край, става все по-тромавъ и по-тежъкъ. Така, че предната частъ на тѣлото е била въ пълна противоположностъ на задната, особено съ грамадния тазъ и дебела опашка. Това иде да покаже, че мегатериятъ е стоялъ повече на заднитѣ си крака, като въ това време яката му опашка е служила за здрава опора. Това положение той е взималъ, когато е трѣбвало да разклаща и сваля високитѣ дървета. Сждимъ ли по грамаднитѣ му нокти, следва да заключимъ, че той е билъ въ положение лесно да изважда малкитѣ дървета заедно съ коренитѣ. Съ тѣло покрито съ груба козина, дълги предни крака, широки плешки, малка глава съ малки очи обърнати напредъ, мегатериятъ предъ насъ ще представя една грозна и страшна жива тварь.

Нѣкога се мислѣше, че той, подобно на ленивеца, се е катерялъ по клонетѣ на дърветата, дето е намиралъ своята храна.

Нима такова нѣщо е било възможно? Можете ли си представи единъ слонъ да се катери по едно дърво?

Разбира се, че ако ленивецътъ може това лесно да стори, за мегатерия това е било абсолютно невъзможно.

Иначе трѣбваше да допуснемъ, че въ онова време сж расли дървета великани, нѣщо което никога не е било.

А тогава какъ се е хранилъ този гигантъ? Ето, да кажемъ, че той избира подходящо дърво. Приближава се до него. Изправя се на заднитѣ си крака, подпирайки тежкото си тѣло съ опашката, хваща стеблото съ преднитѣ си лапи и почва да клати дървото, като използва изцѣло своята грамадна сила. Дървото пращи, коренитѣ му излизатъ отъ земята и, още малко усилия, цѣлото дърво се поваля на земята. Тогава мегатериятъ почва да яде младитѣ клончета и листата. Задоволилъ глада си, отдава се на почивка, докато отново усѣти